

en Betsatning, som, om den end ikke vilde blive ganske utaalelig for dem, dog i alt Fald vilde ramme Capitalen eller Formuen og ikke blot Indtagten.

Den anden Bemærkning, som jeg vilde tillade mig at fremsætte, angaaer det under Nr. 25 stillede Endringsforslag. Jeg skal dertil bemærke, at jeg maa erklære mig enig med den ærede Ordfører i, at det er rettest, at det bliver ved de 2 Commercelæster, thi de 2 Commercelæster danne den Grændse, der sædvanligt betegner Forskjellen mellem den større og den mindre Skibsfart; det er saaledes kun Fartøier af 2 Commercelæster og derunder, som ifølge de almindelige Told- og Skibsfartsanordninger ere fritagne, fordi det er dem, som man har antaget fortrinnsviis egnede sig dertil. Saa snart man derfor vil vælge en anden Grændse, saa befinder man sig altid i nogen Forlegenhed, og naar der her er fastsat 10 Commercelæster, saa veed jeg sandelig ikke nogen større Grund til at ansætte det til 10 end til 5 eller 15 eller hvilket som helst andet Tal, og jeg troer navnlig ikke, at man af Handelens og Skibsfartens Betskaffenhed kan udlede nogen tilfrelkelig Motivering for, at alle Fartøier, som ere under 10 Commercelæster, skulle være fritagne for denne Afgift, ligesom det ogsaa vilde afgive et betydeligt Skaar i Indtagter af dette Slags.

Nothe: Da den Paragraph, som nu er Gjenstand for Forhandling, forrige Gang var under Discussion her i Forsamlingen, tillod jeg mig at udtale mig imod den Tanke, som laa til Grund derfor, væsentlig af 2 forskellige Aarsager, dels fordi jeg erkjendte, at det vilde være meget vanskeligt, saaledes som ogsaa allerede fremhævet idag, at adskille den Næring, som en Mand har af sit Skibsrederi og sin Skibsfart, fra den Næring, han har af andre borgerlige Haandteringer, og fordi han af denne Næring, nemlig Skibsfart og Skibsrederi, allerede efter en foregaaende Paragraph i Loven vilde blive beskattet. Tillige gjorde jeg opmærksom paa, at, uagtet jeg vel erkjendte, at det vist havde været Udvalgets Tanke, at man igjennem den foreliggende Afgift egentlig skulde beskaffe Formuen, saa vilde dog Resultatet være, at det vilde blive en Næringsvei, som man vilde komme til at beskaffe, nemlig

Skibsfarten, idet det, saaledes som Forholdene stille sig her hos os i alt Fald, ikke vilde være let at adskille den egentlige Formue og Eiendom fra Erhvervet, som havees deraf, da disse to Ting i Reglen ere forenede paa den samme Gaand.

Derfor man desuagtet troede at kunne beskaffe Eiendommen og Formuen igjennem en Afgift paa Skibsfarten, saa maatte man i alt Fald have søgt hermed at gjøre et lignende Princip gjældende, som det, man gjør gjældende med Hensyn til andre Eiendommers Betsatning; man maatte nemlig da have søgt at træffe Prioritets-haverne i Skibene, men det har man ikke gjort. Den ærede Ordfører indvænte vel dengang derimod — og fremhævede det stærkt, at Hensigten ikke var at lægge Afgiften paa Skibsfarten, men det var kun udelukkende en Afgift paa Skibsrederne eller paa Skibsredernes Eiendom. Nu har imidlertid det ærede Udvalg, netop ved den Indstilling, som er foreslaaet til § 5 og nu vedtagen, indrømmet, at det dog er en Afgift paa Skibsfarten, hvorom Taleren er, idet man har foreslaaet en Tillægsbestemmelse til hiin Paragraph, ifølge hvilken den Afgift, som kommer til at hvile paa Nogen af Skibsfart, ifølge Bestemmelserne i denne § 7, skal fradrages den Næringskat, som han vil komme til at tilsvare ifølge § 5. Imidlertid har jeg ikke søgt at bringe det tidligere Forslag tilbage, som jeg tillod mig at stille ved den Behandling, fordi det ikke sandt nogen væsentlig Understøttelse her i Thinget, skøndt ogsaa Udvalget i det Forslag, som det nu har fremsat til § 6, tildeels har tiltraadt de Hovedpunkter, hvortil jeg holdt mig, nemlig Fastsættelsen af en bestemt Sum og Reglen for denne Sums Fordeling mellem de forskellige større Districter og Amter. Desuden er Forslaget om Afgift af Skibe, saaledes som det nu fremtræder, betydeligt modificeret, idet der er givet Udsligt til, at Skibsfarten i enkelte Tilfælde kan lettes, og derved har Udvalget ogsaa erkjendt det, som jeg tidligere paastod, nemlig, at Afgiften efter det første Forslag vilde træffe meget ulige, og at det ikke saa meget var Afgiftens Størrelse, som den ulige Fordeling af Afgiften, som man visstelig maatte have noget imod. Det, som jeg nu ønskede at understøtte, det er Forslaget,